Αἱ ἐφημερίδες τῆς «Βραδυνῆς»

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

(Ἡ καταδίκη τοῦ Φάουστ)

VIII

Ὁ κ. Οἰκονομίδης διηύθυνε τὸ πλῆθος τῶν ἐκτελεστῶν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ πλουσίου εἰς ὕλην ἔργου μὲ ἐνεργητικότητα καὶ ὅπου παρουσιάζετο ἀνάγκη μὲ πολλὴν ἐλαστικότητα.

Οἱ χοροὶ τῶν χωρικῶν τῶν φωτηῶν, τῶν στρατιωτῶν, ποὺ μὲ τὴν ποικιλία τῶν ρυθμῶν καὶ τῆς δυναμικότητός των παρουσίαζαν τόσες δυσκολίες ἐπεβλήθησαν μὲ τὴν ἄμεμπτη διαύγεια καὶ ἀκρίβειά τους.

Μιὰ ἐξαιρετικῶς δυνατὴ ἐντύπωσι ἄφησεν ὁ χορὸς τῆς Κολάσεως ποὺ μ' ὅλες τὶς ἠχητικὲς σιριγγότητες τῶν λέξεων ἀκούστηκε εὐκρινέστατα χωρὶς νὰ χαθῇ οὔτε μιὰ συλλαβή.

IX

Ἀκόμα καὶ ἡ τόσο πολυσύνθετη σκηνὴ συνεργασία—ἐδῶ κι' ἐκεῖ μάλιστα ὀρχήστρας καὶ χορῳδίας ἐπέτυχεν ἐκπληκτικῶς καλά.

Λέω «ἐκπληκτικά», γιατὶ δυστυχῶς δὲν εἶνε ἔτοι καταρτισμένη ἡ ὀρχήστρα μας, ὥστε νὰ μπορῇ κανεὶς ἐκ τῶν προτέρων νὰ ἐγγυηθῇ γι' αὐτήν.

Ἀπὸ τὰ καθαρῶς ἐνόργανα μέρη ἔκαμεν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν τὸ σπαλέττο τῶν συλφίδων μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ ἁπαλὸ χρωματισμό του.

Ἐνῷ ἀντιθέτως τὸ Οὐγγρικὸ ἐμβατήριο ἔχανε κάπως ἀπὸ τὴν ἄσχημη ποιότητα τῶν χαλκίνων πνευστῶν.

X

Θαυμασία ἡ Νινὸν Βαλλὲν ὡς Μαργαρίτα.

Ἀπέφυγε μὲ σπάνια λεπτότητα κάθε ὑπερβολὴ σὲ αἰσθηματικότητες καὶ μὲ ὡραιοφανῆ ἱκανότητα ἀπέδωσε στὸ ρόλο της τὴν ἀκατανίκητον γοητείαν τῆς παρθενικῆς ἀγνείας.

Θὰ ἦταν δύσκολο νὰ λησμονήσῃ κανεὶς πῶς κατώρθωσε μὲ τὴν ὑπέροχο τέχνη της νὰ ξυπνήσῃ τὴν ἀνειροπόλον χάριν τῆς Μπαλλάντας τοῦ βασιλέως τῆς Θούλης ποὺ ἐπῆρε τόσην παραστατικότητα, ὥστε ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ὀπτασίας ἢ σκηνικῆς εἰκόνος.

XI

Ἐπιβλητικὸς σὲ ἁπλὸ, σὲ λιτὸ μεγαλεῖο ὁ Φάουστ, ὅπως μᾶς τὸν ἐνσάρκωσε ὁ Ρενὲ Λαπελετρί.

Ἕνα φυσικὸ ὄργανο μὲ λαμπρότητα πολυτίμου μετάλλου γεμᾶτο δύναμι καὶ εὐλυγισία.

Καὶ ἐδῶ ἡ ὡραία, ἐξευγενισμένα καλαίσθητη ἔκφρασις, ποὺ δὲν ἐπέρασε ποτὲ τὸ ὡρισμένο μέτρο καὶ κρατοῦσε τὸ αἴσθημα ὑποτακτικὸ στὰ ἐσκαμμένα δρια τῆς καλλιτεχνικῆς φόρμας.

Ὁ ὕμνος στὴ φύσι καὶ ἐντελῶς ξεχωριστὰ ἡ Ἄρια ποὺ τραγουδεῖ στὸ δωμάτιο τῆς Μαργαρίτας τόσο ὁλοθύμα, τόσο τρυφερὰ καὶ μὲ τόση ἁπλότητα ὡσὰν νὰ ζοῦσε στὴν πραγματικότητα, τὴ σκηνὴ αὐτὴ μᾶς ἔδωσαν δυνατὲς καὶ ἐντελῶς ἐνδόμυχες συγκινήσεις.

XII

Διατυπωτικῶς δὲν μπορεῖ νὰ λεχθῇ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν κύριο Νικολάου.

Καὶ ἂν παραβλέψῃ κανεὶς τὶς φωνητικὲς μεταβολὲς, ποὺ εἶνε φυσικὸ νὰ ἐπέλθουν μὲ τὴν ἡλικία ἐστερεῖτο ἡ ἀπόδοσίς του τὴ καλαισθησία ποὺ ἐχαρακτήριζε τοὺς δέο ἄλλους συναδέλφους του.

Ἀπὸ τὸν Μεφιστοφελῆ, τὸν τύπον αὐτὸν τοῦ ἀκατανικήτου γόητος τοῦ κακοῦ, ἔκανε μὲ τὸν πομπώδη καὶ χονδροειδῆ τρόπον τῆς ἐκτελέσεως—ἡ ὁποία δὲν εἶχε τίποτα τὸ σατανικὸ—ἕνα χοντροκομμένο θαυμα τοποιὸ ἐμποροπανηγύρεως, στὰ ἀδέξια τεχνάσματα, τὶς πλεκτάνες καὶ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ ὁποίου εἶνε δύσκολο νὰ ὑποτεθῇ πῶς θἄπεφτε ἕνας Φάουστ.

Στὸ τραγοῦδι μονάχα τοῦ Ἔλδα κατώρθωσε νὰ πλησιάσῃ τὸ ἐπίπεδο τῶν δύο ἄλλων.

XIII

Μὲ ἐπιμελειότητα καὶ εὐπρεπέστατα ὁ κ. Μολόττος κρατήθηκε στὸ ρόλο τοῦ Μπράντερ.

Τὸ καλό του ἠχηρὸ φυσικὸ ὄργανο ἔχει χρῶμα καὶ δύναμιν.

Στὶς ψηλὲς δέβατα νότες ἡ φωνή του εἶνε ἀδέβαια ἀκόμα στὴν ἐντονασιόν.

Ὁπωσδήποτε ἦταν πολὺ καλὸς ἂν πάρῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν ἔχει ἀκόμη τελειοποιηθῇ.

XIV

Ὅλα τὰ ἄλλα μικροελαττώματα δὲν βαρύνουν ἀπέναντί τοῦ μεγάλου γεγονότος, ὅτι κατέστη δυνατὸν νὰμᾶς δώσῃ ἕνας σύλλογος νέος ἀκόμα πρὸ θυμοῦ ὅμως πάντα σὲ θυσίες καὶ κόπους τρεῖς ἀλλεπάλληλες φορὲς τόσο καλὰ προετοιμασμένο, τόσο ἐπιβλητικὸ στὴν ἐμφάνισι τὸ ἀθάνατο ἄρτι στούργημα τοῦ Μπερλιόζ.

Καὶ γι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσωμε.

ALEX THURNEYSSEN